

соціальної згуртованості, розмиваючи соціокультурні межі та сприяє цивілізаційному миробудуванню. Міжнародна освіта, як соціально-освітнє явище не можливо в умовах військових конфліктів, а от її ефективна організація, управління та функціонування стане в нагоді в контексті запобігання, уникнення повторних конфліктів та збереження миру.

Література

1. Кивлюк О.П. Сутність поняття та складові менеджменту міжнародної освітньої діяльності / Освітній дискурс: збірник наукових праць. 2020. № 26(9). С. 19-32.
2. An Agenda for Peace, 1992 [New York] : UN, 17 June 1992. 24 p. Електронний ресурс [Режим доступу] https://www.un.org/ruleoflaw/files/A_47_277.pdf
3. Johan Galtung, "Three Approaches to Peace: Peacekeeping, Peacemaking, and Peacebuilding," in Peace, war and Defense: Essays in Peace Research, vol II (Copenhagen: Christian Ejlertsen, 1976), P. 304
4. John Paul Lederach In Building Peace: Sustainable Reconciliation in Divided Societies (Washington, D.C.: U.S. Institute of Peace Press, 1997), P. 208.
5. Margery McMahon International Education: Educating for a Global Future, Edinburgh, 2011, 1 (86)
6. Óscar Arias Sánchez, President of Costa Rica, 4 Speech for the Nobel Peace Prize Laureate in 1987 Електронний ресурс [Режим доступу]: <https://www.nobelprize.org/prizes/peace/1987/arias/lecture/>

Нестерець А.О.
Студ. гр. БМР-2-20

Науковий керівник доктор філософ. наук, доц. Сакун А.В.
Київський національний університет технологій та дизайну

ОСНОВНІ ІДЕЇ ФІЛОСОФІЇ Г. СКОВОРОДИ

Діяльність кожного історичного діяча, з його засобами й метою, оцінюється з індивідуально-етичного погляду, корисного для суспільства. З щирістю його мотивів, вагою та величністю його провідної думки. І коли його мотиви дуже щирі і «чисті як кришталь», коли вони високо підносяться над особистими і приватними, коли вони перейняті інтересами людського добра, а саме народу, коли у своїй діяльності він іде на жертви, забуває про себе, його праця захоплює його цілком, захоплює його сили, здібності та енергію – тоді це буде справжній громадський діяч. Саме таким в Україні серед просвітителів був Григорій Савич Сковорода. Це справжній гуманіст, поет, містик і засновник класичної української філософії.

Шлях Г.С.Сковороди в філософію був довгим. Після навчання в Київській академії він їде в Угорщину, де в руській церкві співає в хорі,

потім вчителює в різних церковно-приходських школах. З прожитих 72-х років лише останні 25 він віддав філософській роботі, мандруючи Слобідською Україною, де пише переважно в формі діалогів, трактатів і притч. А шлях майже в 50 років був лише підготовкою до цієї мандрівки в образі «старця» – бродячого філософа-наставника, що висловлює свої погляди на людину і світ, на можливість розкриття пізнання суті людини, світу. Ці мандри нагадують проповіді Сократом своїх ідей на вулицях і площах.

Філософія Григорія Савича зводилась до основної ідеї, що сутність людини – це дух, думка і серце. В людині над тлінним стоїть дух. До нього й зводив Сковорода сутність життя. Плоть не має істинного значення для людини. Залишаючись тільки плоттю, не намагаючись вийти за її межі, людина губить свою схожість до образу та подібності Бога і в кінцевому підсумку перетворюється в прах. Філософ вважає, що наше зовнішнє тіло саме по собі не працює, воно перебуває у рабстві нашої думки. Отже, найважливішим і глибоким у людини є її емоційно-вольове начало – «серце». Шлях до ідеального суспільства, де всі рівні пролягає через серце людини, її мораль, самовиховання, на основі праці відповідного життєвого покликання. Суть методів вирішення соціальних проблем автор бачив у ліквідації ненависного світу зла, користолюбства, зажерливості, звідси і вимога: «пізнай себе», «поглянь у себе». Сковородинське «Пізнай себе!» було спрямоване на досягнення людиною захищеної в її плоті містичної галузки Софії-Премудрості Божої, тобто власної «сродності». Етико-моральне вчення про «сродну працю» – центральна серцевина філософії Григорія. Це наука про людину, про її щастя і шлях його досягнення. Про мудрість, благо, добро, зло і про сенс життя. «Повне щастя не в досягненні якогось результату, а в самому процесі праці за покликанням», – ідея «Спорідненої праці». На ній засновується й уявлення філософа про «нерівну рівність»: узяті разом усі галузки Божого промислу складають «плодоносний сад» суспільності, «так само, як окремі частини складають годинниковий механізм. Він належно рухається тільки тоді, коли кожен його складник не лише добрий, а ще й виконує сродну собі частину розлитого по всьому єству промислу. Саме це й означає бути щасливим, пізнати себе, тобто свою природу, взятися за свою долю й бути зі сродною собі частиною всеосяжного промислу». Тема природної людини у творчості Сковороди, як і в західноєвропейських мислителів-просвітників – одна з провідних. На його світогляд великий вплив мала творчість Феофана Прокоповича та Ломоносова. Філософ осмислює сутність людини з побутового досвіду, яскравого фольклорного надбання народної мудрості. Між тим, Григорій Сковорода бачив, що українському народу загрозувало перетворення в аморфну етнографічну масу, приречену на денационалізацію. У своїй творчості він чітко окреслює три аспекти тлумачення теми природи людини: по-перше, пантеїстичний аспект – природність людини як злиття з її первинною природою, тобто натурою; по-друге, соціально-психологічний аспект – природність людини як

спрямування життєвої діяльності за її природними нахилами, за внутрішнім законом буття особистості, а саме життя за принципом «хто ти є?»; по-третє, природність людини як цілеспрямованість особистості на гармонізацію відносин людина - природа і людина –людина (суспільство). Його ідеї хоча і миролюбні, але не пацифічні. За ними стояв той, хто пробуджував народ. Сковорода палко відстоює рівність між людьми, право кожного, незалежно від соціального становища, на щастя і свободу, вважаючи свободу найвищим досягненням людини. Його творчість становила міцні передумови для становлення української літератури.

Філософія Сковороди – це приклад існування філософії українського духу як динамічної, здатної до розвитку і постійного вдосконалення оригінальної системи поглядів, ідеалів, вірувань, надій, честі, совісті, любові, гідності і порядності; вона є своєрідним пошуком і визначенням українським народом свого місця в суспільно-історичному процесі, заклик до гуманізму і «сродним» людській природі діям.

Значення філософської спадщини Г. С. Сковороди в тому, що на неї можна спиратися в наш непростий час, коли людина накликає на себе небезпеку результатами своєї ж праці, коли при збільшенні числа храмів зберігається зростання злочинності, коли праця людини втратила всяку привабливість, а життя стало незахищеним і безцільним, якщо воно не пов'язане зі збільшенням капіталу. Багато які з перерахованих проблем можуть отримати розв'язку, якщо відродити тему «спорідненої «праці, поставлену Сковородою майже 250 років тому.

Література

1. Багалій Д. Український мандрований філософ Григорій Сковорода /Д.Багалій. К.: Орій. 1992. 472 с.
2. Ткаченко О.О. До характеристики світогляду Г.С. Сковороди / О.О. Ткаченко. К.: Наукова думка. 1992. С. 99-108.

Гладкіх І.О.

Студ. гр. БДК-1-20

Науковий керівник канд. істор. наук, доцент Проданюк Ф.М.

Київський національний університет технологій та дизайну

ОДНОСТРІЙ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА В 1917-1918 РОКАХ

Актуальність та постановка проблеми. До найважливіших атрибутів будь-якої держави прийнято відносити її збройні сили. Саме вони виступають одним із основних гарантів її безпеки та незалежності. В роки Української революції 1917-1921 рр. розпочалося створення національного війська, яке з перших днів існування української державності змушене